

— Σᾶς ὀμνῶ, Πανιερώτατε, ὅτι δὲν ἔννοῶ οὐδὲ λέξιν ἐξ ὧσιν μοὶ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ εἰπῆτε. Ὁ ἐπίσκοπος ἐκλονίσθη ὑπὸ τῆς ἀταραξίας τοῦ νεανίου.

— Πῶς! ἐπανάλαβε, καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμιν δὲν εἶχες ἐρωτικὰς συνειδησεις μὲ τὴν ἐπιτροπυομένην μου, τὴν Μαρίαν;

— Πανιερώτατε, εἶπεν οὗτος, πρὸ ὀλίγου συνδισκέδαζον εἰς τὸν κῆποι μὲ τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου. Ἡ ἀδελφὴ μου παρετήρησεν εἰς ἓν παράθυρον τοῦ παλατιοῦ μίαν γυναῖκα, ἥτις μᾶς ἐβλεπε, καὶ τότε ἐπαύσαμεν τὰ παιγνιδία μας· διότι συνεστάλημεν ἀλληλοφθόντες ἐπ' αὐτοφῶρα, παίζοντες τὰ παιδιά, ὑπὸ τῆς ἀξιοτιμῆς ἀδελφῆς σας, κυρίας κομησῆς τοῦ Πε. νεβέντ' Ἀντ' αὐτῆς ὅμως ἀνεγνωρίσαμεν ἀκολούθως τὴν δεσποσύνην Μαρίαν.

Ἡδὴ ἐμειδία ὁ ἐπίσκοπος· ἀλλὰ τὸ μειδίωμα τοῦτο συνῶδευε πνιγηρὸς στεναγμὸς, *διότι, ὡς ἐπίεσθη, ὁ Παστελώτ' ὠμολόγει τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐπίεσθη, θι συνέθη παρεξήγησις καὶ πλάνη, τέκνον μου, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρξαν ἐρωτικὰ βλέμματα οὔτε διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, οὔτε διὰ τὴν προστατευομένην μου. Σοὶ ζητῶ συγγνώμην, παιδί μου. Αὐρὶον θέλω στείλει τὸν ῥάπτην μου εἰς τὸ κατάστημά σου νὰ λάβῃ τὸ ἀναγκαῖον ῥοῦχον δι' ἓν νέον ῥάσσον, Ὑγείαινε!

Ὁ Παστελώτ' ἰγοιυπέτησεν ἐκ νέου ὅπως λάβῃ τὴν ἐπισκοπικὴν εὐλογίαν, ἣν ἰψ' ἔδωκεν ὁ ἀγαθὸς πνευματικός· ὅστις, ἐνῶ ὁ νεανίας ἀπεμακρύνετο, διευθύνθη δρομαίως, καθόσον τὰ γρηαῖά του σκέλη τὸ ἐπέτρεπον, πρὸς τὸν θάλαμον τῆς ἀδελφῆς του.

— Παρεξήγησις! πλάνη! εἶπεν ἀσθμαίνων ὁ ἐπίσκοπος, καὶ οὐρας ἀνάκλιτρον κατέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, διότι ἡ σπουδὴ μὲ τῆς ἔδραμε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν προστατευομένην του, τὸν εἶχεν ἀποπνίξει. Κάμμία συνειδησις δὲν ὑπάρχει, μεταξύ τοῦ νέου καὶ τῆς Μαρίας. Ὁ δυστυχὴς Παστελώτ', προσέθηκε μειδιῶν ὁ ἐπίσκοπος, ἐνόμισεν ὅτι ἦσο σὺ, ἀδελφὴ μου, εἰς τὸ παράθυρον.

Τὸ μειδίωμα τοῦ ἐπισκόπου δὲν διέφυγε τὸ ὄξυδερκὲς ὄμμα τῆς κυρίας Πενεβέντ', ἥτις ὠχρίασεν ἐκ τῆς λύσεως.

— Ἀδιάφορον μοὶ εἶναι ἂν ἐοὺ γίνεσαι παίγνιον τοῦ Παστελώτ'! Δὲν σκοτίζομαι πλέον μὲ τοὺς ἐρωτας τῆς Μαρίας καὶ μὲ τὰ μωρολογήματα τοῦ Παστελώτ'!

— Λοιπὸν γνωρίζεις τὴν ἀλήθειαν;

— Γνωρίζω, ναί, γνωρίζω ὅτι ἐδίωξα τὸ σκάνδαλον ἀπὸ τὸ σῆτι!

— Τὴν Μαρίαν! Πῶς! Ἐδίωξες τὴν Μαρίαν! Ἐδίωξες ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου τὸ πτωχὸν καὶ ὀρφανὸν κοράσιον, διότι ἡ κηκία σου καὶ ἡ δυστροπία σου τὸ νομίζει ἔνοχον! Ὁμνῶ εἰς τὸν Θεὸν ὅτι δὲν θὰ σοὶ τὸ ἐπιτρέψω! Ποῦ εἶναι ἡ νέα! Θέλω νὰ τὴν φέρῃς ἐν τῇ στιγμῇ. Πρόσεξε νὰ μὴ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας μου οὐδὲ βῆμα, ἢ δ' ἄλλως, τετέλειται! Καὶ δὲν ἐσκέρθης ὅτι ἡ δυστυχὴς κόρη δὲν ἔχει ἄλλον προστάτην εἰς τὸν

κόσμον παρὰ ἐμέ; Δὲν ἠσχύνθης νὰ τὴν διαβάλης αἰσχυρῶς, καὶ ἀκολούθως νὰ τὴν ῥίψῃς εἰς τὸν ὄρομους, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃς τὴν καχότροπον ἰσχυρογνωμοσύνην σου; Ἄ! ὄχι! ἀρκετὰ ὑπέφερα ἕως τὸρα τὰς ἰδιοτροπίας σου· ἀλλὰ, μὰ τὸν Σταυρωθέντα, τὴν φορὰν ταύτην δὲν σοὶ τὸ συγχωρῶ!

Καὶ ἐξῆλθε ἀφήσας τὴν χήραν ἐκκληκτον, ἰδοῦσαν τὸν ἀδελφὸν τῆς, πρῶτην ἤϊα φορὰν, εἰς τοσοῦτον ἠρηθισμένον καὶ ἀνθιστάμενον εἰς τὰς πράξεις τῆς.

Ἡ κόμησσα, ἅμα ἐξεληθῶσα τοῦ θαλάμου τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου εἶχεν ἐγκλιῖσαι τὴν Μαρίαν, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ οὐδὲ γρῦ, ἐπιληφθεῖσα τῆς νεανίδος ἀπὸ τοῦ βραχιονοῦ, τὴν ὠδήγησεν, ἢ μᾶλλον τὴν ἔσυρε μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ ἐπισκοπικοῦ παλατιοῦ, καὶ αὐτόθι, δείξασα πρὸς αὐτὴν διὰ τοῦ δακτύλου τὴν φλιάν, τῇ εἶπε.

— Ἐὰν τολμήσῃς νὰ πατήσῃς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἐὰν ἀποπεραθῇς νὰ εἰσελθῇς κάλιν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, θὰ διατάξω νὰ σε διώξουν μὲ τὸ ξύλον, καθὼς ἀρμόζει εἰς κοράσια τοῦ εἴδους σου. Πήγαινε εἰς τὴν εὐρῆς τὸν ἐραστὴν σου, ἀλλὰ νὰ μὴ τολμήσῃς ποτὲ νὰ προφέρῃς οὔτε τὸ ὄνομά μου, ὅτε τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ μου, διότι ἄλλως ὁ δῆμιος θὰ σε ἐξορίσει ἀπὸ τὴν πόλιν, καθὼς ἐγὼ σε ἐξώρισα ἀπὸ αὐτὴν τὴν οἰκίαν.

Καὶ εἰσελθούσα, ἐγκατέλιπε τὴν ταλαίπωρον Μαρίαν ἐμβρόντητον, ἀγωνιώσαν, καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς· κατέπεσεν ἡ δυστυχὴς καταβεβλημένη ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος καὶ ἤρχισε νὰ θρηγῆ, τὴν κεφαλὴν κρατοῦσαν κεκρυμμένην ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς. Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Παστελώτ', ἐξελθὼν, ὡς βῆμεν, τοῦ ἐπισκοπικοῦ θαλάμου, ἀπήρχετο εἰς τὸ κατάστημά του, ἀλλὰ τοσοῦτον ἦτο ἀπηρχολημένος ὑπὸ τῆς ἀλλοκότου συνδιελέξιώς του μετὰ τοῦ ἐπισκόπου, ὥστε προσέκρουσε διὰ τοῦ ποδὸς τὴν Μαρίαν, χωρὶς νὰ τὴν εἶδῃ. Ἡ νεανίς ἀνύψωσε μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ Παστελώτ' ἀνεγνώρισεν τὴν προστατευομένην τοῦ ἐπισκόπου.

— Δεσποσύνη Μαρία! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας. Αὕτη δὲ ἀπήνησε διὰ λυγμῶν.

— Ἐννοῶ τί τρέχει, εἶπεν ὁ Παστελώτ' ἡ καχότροπος ἐκείνη γυνὴ σᾶς ἀπέβαλε τῆς οἰκίας! Σᾶς τιμωρεῖ, δεσποσύνη, ἔνεκα τῆς ἀσυγγνώστου πλάνης τῆς· ἐγὼ δὲ εἶμαι ὁ ἀθῶος αἴτιος τῆς συμφορᾶς σας! Ἰβῶμεν ὅμως, προσέθηκε μετὰ πραότητος, ὅποια εἶναι τὰ σχέδιά σας; Τί σκοπεύετε νὰ κάμτε; χρέος μου εἶναι νὰ σᾶς συνδράμω μὲ τὰς συμβουλὰς μου καὶ μὲ τὴν προσοσίαν μου. Ποῦ θέλετε νὰ σᾶς ὀδηγήσω;

— Φεῦ! κύριέ μου, μὴ πως καὶ ἐγὼ ἤξερω ποῦ; Δὲν γνωρίζω κανένα εἰς τὸν κόσμον! Εἶμαι ὄμοιος καὶ ἀπροστάτευτος! Δὲν μοὶ μένει ἤδη παρὰ ὁ θάνατος!

— Ὅχι δεσποσύνη, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς νεανίας, κατανυχθεὶς ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ κατανητήσῃς εἰς τὸ λυπηρὸν τοῦτο ἄκρον. Ἄλλ' ἐπειδὴ οὔτε ὁ τόπος, οὔτε ἡ στιγμὴ δὲν εἶναι κατάλληλος εἰς τοιαύτην συνδιάλεξιν, κάμετέ μοι τὴν τιμὴν νὰ ἰθῆτε εἰς τὸ οἶκίον τῆς μητρὸς μου, ὅπου θέλετε εὐρεῖ προστασίαν λυσιτελεστέραν καὶ ἀρμολιωτέραν τῆς